



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3254/2019
30.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића, Божицара Вујичића и Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Ивановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1420/19 од 14.06.2019. године, на седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1420/19 од 14.06.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1420/19 од 14.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3291/12 од 12.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име главног дуга по основу ангажовања прековремено, ноћу и за време државних и верских празника који су по закону нерадни, за период од 01.06.2009. године до 10.09.2012. године, исплати износ од 81.309,44 динара са законском затезном каматом почев од 26.05.2018. године, до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име законске затезне камате на сваки месечни износ главног дуга по основу увећања зараде, за период од 01.06.2009. године до 10.09.2012. године, од доспећа сваког периодичног месечног износа до дана вештачења 25.05.2018. године исплати износ од 91.402,24 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на износ законске затезне камате од 91.402,24 динара исплати законску затезну камату почев од 26.05.2018. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име неисплаћене накнаде трошкова за превоз, за период од 01.06.2009. године до 30.09.2012. године, исплати износ од 103.324,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом

петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 202.320,00 динара, са законском затезном каматом од 12.02.2019. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобођење од обавезе плаћања судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1420/19 од 14.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му, на име трошкова за превоз, за период од 01.06.2009. године до 30.09.2012. године, исплати износ од 103.324,00 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе и датумом каматног почетка као у њеном садржају.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата дела накнаде зараде тужиоцу по основу прековременог рада, ноћног рада и рада за време државних и верских празника који су по закону нерадни, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 10.09.2012. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 172.711,68 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**